

Afgifte van de bestuurderskaarten – Verblijfsvoorwaarden

Verordening EEG/3821/85, gewijzigd bij Verordening EEG/2135/98, bepaalt in artikel 14, punt 3, dat de bestuurderskaart op verzoek van de bestuurder verstrekt wordt door de bevoegde overheid van de lidstaat waar de bestuurder zijn gewone verblijfplaats heeft, en dit, ongeacht de nationaliteit van de bestuurder of de lidstaat in dewelke hij tewerkgesteld wordt.

De bestuurderskaart moet dus door de bestuurder zelf aangevraagd worden en niet door de onderneming die hem tewerkstelt, zelfs al betaalt deze laatste de kosten van de kaart.

In artikel 14, punt 3, a) wordt nader bepaald wat verstaan moet worden onder “gewone verblijfplaats” : het gaat om de *“plaats waar iemand gewoonlijk verblijft (dat wil zeggen gedurende tenminste 185 dagen per kalenderjaar) wegens persoonlijke en beroepsmatige bindingen, of, voor personen zonder beroepsmatige bindingen, wegens persoonlijke bindingen, waaruit nauwe banden tussen henzelf en de plaats waar zij wonen, blijken.”*

Een duur (185 dagen) is dus bepaald, maar verbonden met persoonlijke bindingen (familie, echtgenote, ouders, kinderen, ...) en beroepsmatige bindingen (werk, zetel van de onderneming,...). Er wordt nergens verwezen naar enig wettelijk domicilie.

Als algemene regel geldt dat de bindingen tegelijk persoonlijk en beroepsmatig moeten zijn. Als de betrokkene geen beroepsmatige bindingen heeft moet er een nauwe band bestaan tussen hem en de plaats waar hij woont. Een dergelijke binding kan bijvoorbeeld zijn : de wettelijke woonplaats, de eigendom of het huren van een woning

Wanneer de beroepsmatige bindingen en de persoonlijke bindingen, of de genoemde nauwe banden, zich bevinden op verschillende plaatsen gelegen in twee of meer lidstaten, wordt de gewone verblijfplaats geacht zich te bevinden op dezelfde plaats als de persoonlijke bindingen, op voorwaarde dat de betrokkene daar op geregelde tijden terugkeert. In dat geval is de voorwaarde van 185 dagen per kalenderjaar niet meer van toepassing.

Voor het vaststellen van de verblijfplaats van de bestuurder – en bijgevolg voor het aanduiden van de overheid van de lidstaat bij dewelke hij zijn aanvraag moet indienen (namelijk deze van zijn verblijfplaats) – hebben de persoonlijke bindingen dus voorrang op de beroepsmatige bindingen.

De notie “op geregelde tijden terugkeren” wordt in de Europese regelgeving niet nader omschreven. Voor bepaalde bestuurders, voornamelijk diegenen die internationaal vervoer verrichten en slechts eenmaal per week naar huis terugkeren, is het onmogelijk om te voldoen aan de 185-dagen regeling en mag men er dan ook vanuit gaan dat een terugkeer om de week, om de maand of minder nog, voldoende moet zijn om de normale verblijfplaats, en dus de overheid die bevoegd is voor de afgifte van de bestuurderskaart, vast te stellen.

Enkele voorbeelden :

- Een bestuurder met de Nederlandse nationaliteit die in België verblijft en die tewerkgesteld wordt door een in Nederland gevestigde onderneming, moet zijn bestuurderskaart aanvragen bij de Belgische overheid.
- Een bestuurder met de Belgische nationaliteit die in Nederland verblijft en die tewerkgesteld wordt door een in België gevestigde onderneming, moet zijn bestuurderskaart aanvragen bij de Nederlandse overheid.
- Een bestuurder met Bulgaarse nationaliteit die in België verblijft en die tewerkgesteld wordt door een in Frankrijk gevestigde onderneming, moet zijn bestuurderskaart aanvragen bij de Belgische overheid.

BELANGRIJKE OPMERKING

De procedures voor de aanvraag en de afgifte van de bestuurderskaarten kunnen verschillen van de ene lidstaat tot de andere, zelfs al zijn de voorwaarden voor de afgifte dezelfde, overeenkomstig de voornoemde Europese verordening.

Het is dus aan de bestuurder om na te gaan welke de procedure is voor de aanvraag en de afgifte van de bestuurderskaarten in de lidstaat waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft.